REISBRIEVEN

DOOR ARNE GARBORG

Geautoriseerde vertaling door
PROF. DR. H. LOGEMAN

(Vervolg).

II. Slaapmiddeltjes.

Een klein zakrevolvertje, als je blieft, zei ik. „Bjah, m'sjö," zei de man en liet er een zien. Dat was wat fijns. Met grote ernst onderzocht ik 't wapen van alle kanten en met een echte kennersblik en vroeg naar de prijs.

Veertig frank.

Dat was veel te duur ; twintig, — dat zou beter passen. Hij liet er een van twintig zien en dat vond ik uitstekend.

Maar nu moest ik te weten trachten te komen hoe ik zoo'n revolver gebruiken moest. En dat zonder mijn mannelike waardigheid in 't oog der twee dames te verkleinen. Die moesten niet denken dat ik er niets van wist. Ze hadden toch al genoeg op mij te zeggen.

Ze schijnen er toch wel iets van vermoed te hebben.

In elk geval begonnen zij te wroeten en te vragen over laden en schieten alsof zij 't zelf wilden kopen. En toen vroegen ze of hij 't mij nu ook nog eens uit wou leggen.

Ja, zeker met genoegen :

Ba-la-ba-ba-ba, comme ça, Monsieur.

Bien, Monsieur, ze ik, — maar tegen de dames: wat zegt de kerel eigelik ? Ik begreep er niets meer van dan dat hij van Konstantinopel kwam.

En zij verklaarden 't mij.

Nou ja, zei ik, dat weet ik natuurlik ook.

Ta-ta-ta-ta-ta-, M'sieu ; comprenez-vous ?

Oui, parfaitement, Monsieur. En tegen de dames : „Wat zegt-ie ?"

Ja, 't was iets over een maniertje om te maken dat 't pistool onmogelijk af kon gaan als je de zesde loop laadde.

Die knul, zei ik, hij schijnt te denken dat ik 't niet weet.

Ja, zei Kitty Kielland met nadruk : hij *schijnt* dat te denken.

Toen gaf ik mij gewonnen. 't Gaf niets of ik mij al knapper voordeed dan ik was. Die vrouwen worden zo snugger dat 't er voor ons mannen raar uit gaat zien.

EEN OUDE VREDESPLAAT.

Wij bieden onzen lezers hierboven de reproductie van een oude plaat, die op aardige wijze datgene in beeld brengt waarnaar ook thans door de gansche wereld wederom wordt verlangd: het hergeven van den vrede aan Europa.

En ik werd zoet en nam alles aan wat ze mij te vertellen hadden. Maar ik schaamde mij wel een beetje niet alleen voor die twee vrouwen, maar ook voor de hele winkel. Zo iets hadden die Fransen blijkbaar nooit gezien : een grote kerel die net zo veel verstand had van een revolver als een pas geboren kind.

Een man moet immers een revolver leren gebruiken even-goed als een vork bij 't eten ? — Maar dat leren wij nu niet bij ons in Noorwegen !

Toen die zaak in orde was gingen wij naar een koffiehuis in de rue du Bac om te eten. Ons „diner" zoals 't daar heet, wij zouden dat in Kristiania ons middagmaal noemen, maar de Fransen hebben dat veel later dan wij, in den regel tussen zessen en zevenen.

Daarna er eens gezellig op uit. Eerst naar 't Café de la Régence voor een kop koffie, — ik een glaasje cognac er bij, en toen naar „Muller" voor een glas lekker Duits bier en een spelletje domino met matadors.

Bij 't naar huis gaan spraken we er over hoe moeilik 't soms was om te Parijs 's nachts in slaap te vallen. Ik vond dat 't mij nu wel lukken zou. De dames wisten een paar uitstekende middeltjes, die ze niet voor zich konden houden, en ik kreeg van elk één, — goede raad is er altijd meer dan genoeg in deze wereld te krijgen.

Harriet Backer zei dat je vlak voor je gaat slapen een flink glas suikerwater moest drinken. Heel veel suiker in een glas water opgelost. Die raad beviel mij heel slecht. Als 't nu nog suikerwater was met iets er in ! Zeker, een glas suikerwater kan goed zijn voor het vrouwvolk. Maar een *man* ? Nee, suikerwater wou ik niet drinken.

Kitty Kielland zei dat er een uitstekend middel was als je niet slapen kon, om je ogen te sluiten en dan tot drie te tellen. Als je dat maar bleef doen en 't niet opgaf dan sliep je eindelik zeker in, zei zij, zij had 't dikwijls ondervonden.

Enfin, — ik vertrouwde nu maar op mijn revolver.

Als ik dat voor mijn bed had liggen, vol geladen met scherp, dan zou vrede en kalmte over mij komen ; onrustige gedachten zouden verdwijnen en vóór ik er aan dacht zou de slaap op mij neer komen dalen, goed en zacht in zalige gloed.

Ietwat zenuwachtig stond ik 's avonds op mijn kamertje mijn revolver te laden.

Eerst probeerde ik 't met zes losse patronen die ik meegekregen had. Ik zag dadelik dat ik daar geen moeite mee zou hebben ; dat was namelik géén kunst. Toen haalde ik de zes scherpe patronen te voorschijn en ging nu voor goed laden.

Maar zo als ik zei was ik niet kalm. Als die zesde kogel toch eens mij parten speelde ? Dan zouden ze de knal horen, 't hele hotel zou aan komen zetten : Le Drame du Quai des Grands Augustins, — een onbekende heeft zich doodgeschoten. Le cadavre ! Het lijk ! Dadelik 't lijk gaan zien. En dan zou ik hier staan in levende lijve en vrij beteuterd. Woedend zouden ze mij laten staan. Wat een kerel ! Ons zo voor de gek houden !

Maar 't ging alles uitstekend. De zesde kogel ging niet af. En 't hele hotel kwam niet aanzetten. Ik stond daar in levende lijve en nogal in mijn schik en niemand werd voor de gek gehouden.

Ik zette mijn stoel voor mijn deur en mijn koffer voor 't bed. Plechtig legde ik mijn revolver op de koffer. Vol moed kleedde ik mij uit, — ik had op dat ogenblik 't leven van zes mensen in mijn handen.

Nu mochten ze komen. Dan zouden ze voor een man staan die zich niet dood liet steken als een varken of de hals omdraaien als een overkompleet kattengebroed.

Maar toen ik in bed zou stappen was 't toch alsof 't niet zo heel eenvoudig zou zijn als ik eerst gedacht had.

Als ik daar nu lag te slapen en de dief inbrak en 't revolver zag liggen, dan zou natuurlik hij 't revolver nemen en mij doodschieten inplaats van omgekeerd zoals ik uitgerekend had.

Wat zou daar aan te doen zijn ?

Ik piekerde er eens over en begreep dat 't enige was 't revolver bij mij in bed te nemen.

Ergens onder mijn hoofdkussen.

Ik onderzocht de zaak en zag dat dit gaan zou. En ik lei mijn revolver onder 't hoofdkussen, deed 't licht uit en ging slapen.

Maar de kalmte kwam niet. Als 't revolver 't nu eens in 't hoofd zou krijgen om af te gaan, vlak onder mijn ene oor ? Dan zou 't ook niet bepaald een rustige slaap worden.

Nee, zo ging 't niet. Dan toch maar weer op de koffer.

Hoor's. Als ik niet wakker zou worden wanneer de dief binnen kwam, dan was ik voor de poes al was mijn kamer ook vol pistolen. Mijn verstand zegevierde, ik legde mijn revolver weer voor mij neer en voelde mij gerustgesteld.

Als ik nu maar in slaap kan komen. . . . .

Een — twee — drie... zou ik dat middeltje eens proberen ? Ik begon te vrezen dat dat nodig zou kunnen zijn. Ik had biergedronken als een echte Duitser maar was zo wakker als een haas bij dageraad.

Ik kon 't zachtjes proberen. Zich maar dwingen en 't niet opgeven. 't Niet opgeven, al kwamen al de gedachten van de wereld ook opzetten. Zich zo idioot mogelik houden. Als je maar volhield totdat de slaap kwam !

Ik sloot mijn ogen en begon te tellen.

Een — twee — drie, een — twee — drie, een — twee — drie, een — twee — drie, een — twee, een — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Daar kwam hij aansluipen, een — twee — drie, de donkere trap op, een — twee — drie, op zijn tenen naar mijn deur toe, een — twee — drie, begint aan 't slot te morrelen, een — twee — drie, zet zijn rug tegen de deur en duwt uit al zijn macht, al zijn macht, de deur geeft mee, — 't slot wijkt : „qui vive ! !" Hij hoort dat, schrikt, houdt een ogenblik op maar spant dan nogeens alle krachten in, om mij te wurgen vóór ik om hulp roepen kan ; 't slot springt, de stoel breekt alsof-ie van pijpaarde was ; daar komt hij op mij aansnellen, in wilde waanzinnige angst, ik zit in mijn bed, ijzig koud met mijn revolver in mijn hand, — hij vliegt op mij af... pang ! pang !

Hij staat stil, — slaat met zijn hand op de borst. Valt om. Het bloed stroomt op de grond.

Ik steek 't licht aan sta op en schrijd dwars over 't lijk en de bloedpoel angstig en doodsbenauwd de gang op. Bleke hoofden komen de deuren uitkijken : Qu'est-ce qu'il y a ?

Un voleur, roep ik. J'ai... je l'ai... tué.

... Nou, ... ik dacht dat ik mij in slaap zou tellen... Een — twee — drie, een — twee — drie, een — twee — drie — — — — — — — — — — — — dat is 't slot waar hij aan zit te scharrelen, een — twee — drie, hij peutert, — hij zaagt, een — twee — drie, hij krabbelt als een rat, een — twee — drie, een — twee — drie, — nu heeft hij 't slot los, maar de stoel staat hem in de weg, — hij probeert 't met de deur en weet daar een arm door te krijgen, voelt en tast naar de stoel, — „qui vive ?" Hij wordt bang, trekt zijn arm terug, gaat er van door, en tracht zich ergens achter de trap te verbergen.

Ik op ; steek een kaars aan ; revolver in mijn hand ; naar buiten. Kijk in alle hoeken en gaten, alle zenuwen gespannen, gereed om vuur te geven. Hij is nergens te zien. Maar hij is van twee kanten te verwachten. Ik zet de kaars in 't vensterraam, ga de bel luiden, met stijf-starend oog, 't revolver gereed. Daar komt hij aanvliegen uit die hoek ginds, in lompen gehuld, geel-bleek, in dodelike angst als een wild dier ; hij wil mij doodslaan — hij wil... pang ! pang !

Hij staat stil. Wankelt en valt. Het bloed stroomt, hij doet een angstig gesteun horen.

Het gehele hotel komt aanzetten. Ten laatste ook de concierge. Wat is er gebeurd ? Wat is er gaande ?

„Un voleur, zeg ik, „je l'ai tué."

Alle blijven staan, ernstig en bleek. *Le drame du Quai des Grands Augustins.* Ze kijken naar de bandiet. Hij is zo dood als een pier. Bloed over zijn gezicht, kleren, handen ; zijn ogen zijn wijd open gebarsten. Zijn tong tussen zijn tanden. „Il est mort," zeggen ze. Ik vraag de concierge de politie te halen.

Wel allem. . . . idioot dat ik ben ! Ik zou immers trachten te — een — twee — drie ; een — twee — drie ; een — twee — drie — — — — — — — — — — — —

Weer knijp ik mijn ogen toe en tel alsof ik er een kapitaal mee verdienen kon. Ik ben heel nerveus, erg nerveus, maar — een — twee — drie, een — twee — drie.

Hoe laat zou 't toch zijn ? Een — twee — drie ; er komt hier geen dief een — twee — drie : 't is in huis zo stil als in een kerk, een — twee — drie — eigenlik onguur-stil, een — twee — drie — — — — — — — — — —

Waarom lig ik toch zo te leuteren, een — twee — drie, natuurlik komt de dief niet bij mij, een — twee — drie, hij weet dat zoo'n vreemdeling altijd zijn geld in de bank zet. Maar nu heeft de lelike kerel gezien dat de meneer die in die kamer over mijn deur woont, vandaag op de bank geweest is om 500 frank te halen. En daar heeft hij 't nu op voorzien.

Ik hoor zachte schreden op de gang, — er wordt aan een slot gemorreld, — die zaak is niet helemaal in orde... Ik hoor een dof geluid alsof de deur openbarst. Ik sta op. Steek mijn kaars aan 't Revolver in mijn hand. Ik zet de kaars een eind van mij weg, op de schoorsteen, doe de deur op een kier open en roep : wie is daar ? De dief was juist op 't punt naar binnen te gaan. Nu wordt hij bang en vliegt de trap af. Maar ik vertrouw't zaakje niet en zeer terecht : in 't volgende ogenblik komt hij binnenstormen, wild, moedig als in wanhoop, ijselik om aan te zien ; hij wil zich op mij werpen, mij ter neer slaan, mij eerst doden ; pang ! pang ! Hij heeft de kogel midden in zijn borst gekregen, slaakt een rauwe kreet, valt om en ligt te krimpen en te schoppen in zijn laatste ademtocht, midden in zijn eigen bloed.

Bleke gezichten uit de deuren en op de trappen : Wat is er ? Wat is er ?

Ik sta daar bleek en heldhaftig, in mijn wollen broek en flanel.

„Un voleur. Je l'ai tué."

(Wordt vervolgd).